

„Oebele“-K.R.O.

Foto Jaap Krant - Bussum

Voor 37 kinderen van ons Instituut is zaterdag 1 maart een onvergetelijke dag geworden en we mogen er aan toevoegen, dat het voor de geleiders wel een vermoeiende maar ook een interessante dag is geworden. Even over elven rijden we met de grote bus die ons is komen afhalen het grote parkeerterrein op voor een gloednieuw gebouw aan de rand van Hilversum. Aan de buitenkant lijkt het gebouw op een luxueus uitgevoerde reuzen-hangar. Toch bevinden er zich geen vliegtuigen in, maar een aantal modern uitgeruste TV-studio's. Als we de dubbele serie glazen deuren van de hoofdingang naderen, schuiven de enorme glasplaten automatisch open. Tijdens het korte oponthoud in de hal wordt dit technisch snufje nog verder uitgetoond door de jeugd.

Via lange gangen komen we in de keurig ingerichte kleedkamers, waar we onze bagage kunnen plaatsen. Na een flesje frisdrank of een kop koffie gaan we op onderzoek uit: met zijn allen naar studio 2, waar men druk bezig is met de repetities voor OEBELE, een K.R.O.-kinderprogramma.

Een trapje op, dan door een paar dikke zwaai-deuren en we staan in studio 2 te kijken tegen de onbeschilderde achterkant van grote decorstukken. We gaan door een grote poort van hout en zachtboard en staan dan op het gezellige pleintje van OEBELE. Links het postkantoor waar naast een levensechte, grote, ouderwetse brievenbus een postbode met een groepje kinderen repeteren. Rechts een bloemenwinkel, een café met een leuk terrasje, een schildersachtig geveltje met een trapje er voor naar de deur, een doorkijkje in een smal straatje, verder naar links een levensgrote poppenkast en meer naar achter een grote poort waar een groot blok van 2 meter hoogte staat opgesteld, op het eerste gezicht van wit marmer, maar in werkelijkheid van tempex, zeer licht plastic materiaal. Met verbaasde gezichten strijken onze kinderen neer op het ronde bankje midden op het plein en op de witte stoeltjes van het café-terrasje. Met grote ogen bekijken ze de repeterende kindergroepjes, de rijdende camera's, de rustig op en neer lopende regisseur, de heer Bram van Erkel, die aanwijzingen geeft, en als ze omhoog kijken knippen de ogen van de tientallen schijnwerper-batterijen, die alles in een fel licht zetten. Hoog daarboven, achter grote glasramen, de regisseurs-cabine met monitors. Daarnaast een aparte cabine voor de geluidsapparatuur. Klokslag half één floepen alle schijnwerpers uit en wordt aan alle medewerkers verzocht om kwart voor twee weer aanwezig te zijn voor de generale repetitie.

(Welwillend ter beschikking gesteld door de ouders van een der medespelers.)

We worden door de programmaleider de heer René Sleven uitgenodigd in de cantine te komen, waar we genieten van het fraaie uitzicht en van de warme soep en de belegde broodjes.

Intussen kunnen we onze lezers even rustig vertellen, waarom we met zo'n grote groep van onze dove kinderen naar Hilversum zijn gereisd. Onder leiding van de heren L. Zeegers en B. Roostenburg hebben onze kinderen in twee vorige uitzendingen al hun bijdrage geleverd in de vorm van „kijkkasten” en een „Karnavals-optocht”. Nu is een groep kinderen uitgenodigd om ter plaatse een beeld te maken (niet hakken, maar branden), een standbeeld van „OE de eerste”, de stichter van OEBELE!

Tevens zijn Zr. Irena en Br. Leobert gevraagd om een groepje meisjes en jongens een dansje te laten maken op muziek van de heer Jooj Stokkermans.

Om kwart voor twee zijn alle kleine medewerkers in kostuum gestoken; iedereen wordt verwezen naar de tribune waar men de generale repetitie kan volgen, voor een deel door de grote poort naar OEBELE en verder op de grote monitor. De belichting wordt ingesteld tijdens de repetitie, de cameramensen krijgen aanwijzingen, Aagje en Koen komen een kijkje nemen bij de vorderingen van de beeldhouders — beter gezegd „beeldbronders”. De enigszins zoete geur dringt zelfs door tot op de tribune. Gelukkig zorgen de enorme warme-lucht-afzuigers dat ook

de onaangename lucht voor een groot deel wordt afgevoerd. Met werkielen aan branden onze kinderen dat het een lieve lust is. Dan mogen de dove meisjes en jongens hun dansje repeteren. Het geluid is wel zo formidabel, dat ze er van schrikken en zeggen „veel te hard”. Onze technici zijn gisteren niet voor niets naar Hilversum geweest om met het materiaal voor het beeld ook enkele luidsprekerkasten te installeren. Enfin, na een herhaling is iedereen tevreden. Dan zijn Aagje en Coen weer aan het woord; ze ontvangen Willeke Alberti die met een vriendelijk en opgewekt gezicht haar Lenteliedje presenteert. In werkelijkheid zijn alle liederen van te voren met de begeleiding opgenomen, zodat men geen moeilijkheden heeft met de juiste afstand van de microfoon, met eventuele wisseling in geluidskwaliteit én men kan zich volledig concentreren op de expressie.

Het is half vier als alle medewerkers een korte pauze krijgen van de regisseur voor een frisse drank. Om kwart voor vier klinkt zijn rustige, sympathieke stem door de luidsprekers: „Jongens en meisjes, we zitten wat in tijdnood, we zijn met de generale repetitie niet helemaal klaar gekomen. Ik hoop dat jullie je best doen en precies op de afgesproken plaats op tijd aanwezig bent. We gaan nu beginnen met opnamen. Doen jullie je best?”

Om vijf voor vier wordt het sein „draaien maar” gegeven. Het is wonderlijk hoe alles zo soepel verloopt; iedereen houdt zich kalm, de kinderen die meewerken letten op de aanwijzingen van de

floor-manager, de productie leider René Sleven loopt met het draaiboek in de hand, *wasarschuwt* iedereen bijtijds, de bestuurder van de grote centrale camera dingert met zekere hand het grote gevaarte in alle gewenste richtingen, een kleine handbeweging van de cameraman of een tip van de regisseur, die hij via de koptelefoon ontvangt, wordt direct begrepen.

Als er een fout wordt gemaakt, duurt de onderbreking wel even, want de opname wordt doorgezonden via Lopik naar Bussum, waar het beeld op de band (*Ampex-band*) wordt vastgelegd. Men moet dan in Bussum eerst de band terugzetten op de juiste plaats, waar weer opnieuw gestart wordt. Het is gelukkig maar drie keer nodig.

Wel een bewijs voor de goede teamgeest en het vakmanschap van allen die verantwoordelijk zijn voor de opnamen.

Vlak voor de opname van het dansje van onze kinderen wordt even de barre voor de meisjes klaar gezet en dan klinkt de pittige muziek van Joop Stokkermans. Koen sluit zich achter aan bij de rij van onze kinderen, neemt afscheid van de TV-jeugd en dan klinkt de afscheidsmelodie, waarop alle jeugdige medewerkers het OEBELE-plein vullen in een uitgelaten stemming, want nu mogen ze even te keer gaan: de opnamen zijn achter de rug. De klok wijst half zes.

Als ieder zich in de kleedkamer aan het klaar maken is voor het vertrek komt Willeke Alberti *persoonlijk nog even bedanken voor het in klei* gebakken miniatuurtje van het standbeeld „OE de eerste” dat Elly Vermuë haar heeft aangeboden.

De terugreis naar Sint-Michiëlsgestel verloopt vlot en de KRO heeft zeer attent gezorgd voor een lunchpakket, waarin zelfs een zakje pinda's en een pakje kauwgom niet ontbreken.

Enkele dagen later ontvangen we een sympathiek dankbriefje van de productie leider de heer R. Sleven, waarin hij vooral de toewijding bij het optreden van de dove kinderen prijst. Hij voegt er aan toe, dat dit zeker niet de laatste uitnodiging is geweest.

Dat juichen wij toe. Tegen onze lezers die deze uitzending niet gezien hebben, kunnen we dus zeggen: we komen nog eens terug in OEBELE...

Ben een OEBELE-bezoeker.

